

WC
POCKET
REVUE

BORIS HYBNER

WC
POCKET
REVUE

BORIS HYBNER

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Boris Hybner

WC POCKET REVUE

© Grada Publishing, a.s., 2016

Cover Design © Grada Publishing, a.s., 2016

Fotografie na obálku ConvaTec Česká republika s.r.o.

Návrh a zpracování obálky Karel Mikula

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, Praha 7

jako svou 6193. publikaci

Odpovědná redaktorka Mgr. Ivana Podmolíková

Sazba a zlom Karel Mikula

Ilustrace Boris Hybner

Počet stran 88

1. vydání, Praha 2016

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Autor a nakladatelství děkují společnosti

***ConvaTec Česká republika s.r.o. za finanční podporu,
která umožnila vydání publikace.***

ISBN 978-80-271-9155-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-9154-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-0103-0 (print)

Obsah

Úvod	7
Pohádka	14
V rádiu	16
Straníček	18
V televizi	20
V cirkuse	21
Estét	23
Škola	25
Dopis striptéra majiteli baru	26
Oldřich Nový	29
Rukopis ze 16. století nalezený pod postelí s rozvrzanými nebesy	31
Robinson Crusoe	33
Advokát – pozůstalost	36
Módní přehlídka v budoucnu	38
Edisonův projekt z pozůstalosti – WC Pocket	41
Zpověď obchodníka	43

Hovnivál	46
Hurvínek.	49
Patent NASA	51
Historie clownského nosu	54
Napoleon	55
Žabí muži	57
Tajemství Antarktidy	59
Princezna se zlatou hvězdou na těle	62
Rolling Stomics	64
Tajná společnost	66
Kapsáři.	68
Pašerák	70
Záhadný	72
Držitelé Zlatého pytlíka, něco vám řeknu	74
Rady brouka Pytlíka	76
Závěr.	80

Úvod

Je těžké chtít napsat něco, co potěší stomika, a chtít se přitom vyhnout nálepce „autor fekálního humoru“.

Přesto, nebo spíše právě proto, se snažím naši nedobrovolnou komunitu potěšit, možná občas rozesmát, ale hlavně vyjádřit snad nakažlivý nadhled. On ten nadhled pomáhá žít ve veseleji. Pomáhá stomické „příhody“ nazírat pod úhlem humoristických literátů. A nejen to. On po nějakém „otužovacím“ čase pomáhá jednoho dne spatřit lapálii s odlepeným sáčkem jako komickou historku. Brzy dokonce pochopíme, že naše toaletní trapasy jsou mezi přáteli oceňovány hurónským smíchem. Brzy objevíme, že jsme si osvojili jistou speciální noblesu, s níž se dá vyprávět o intimních haváriích a zároveň neztratit glanc, šarm ani sex-appeal. Stomikovy trampoty jsou totiž intimní a ve společnosti známých a přátel vykouzlí atmosféru důvěrnosti, blízkosti a bezelstné otevřenosti. Možná se dočkáte „oplátku“ v podobě doznání z pyžamových faux pas či koupelnových grotesek.

Jan Werich shledával naši národní povahu mj. poněkud brueghelovskou a v našich hovorech upozorňoval na časté užívání metafor vážících se k vyměšovacímu traktu. Národní filozofující clown si všiml, že takoví Francouzi pro svá poetická srovnání nalézají inspiraci v dolní části *předku* naší *fysis*, my Češi máme v oblibě svou část *zadní*. Krásná žena v tramvaji se své neméně půvabné společnici ohradila při nařčení z rodinné hamižnosti netrpkým výkřikem: „*Na prachy my prdíme!*“ Zaplašil jsem představy o atmosféře domova temperamentní dámy a začal uvažovat, proč se my sami vidíme takto.

Nikdy nezapomenu na první období života se stomií. Byl jsem přesvědčen, že o mém stomictví každý ví. Že to nutně musí být na mně poznat. „*Hele, jak se ten Hybner najednou nějak divně tváří. Je celej nějakej vylekanej a jako by přistiženej. Bud' nemá prachy, čistý svědomí, nebo prádlo. Bacha na něj!*“

Bál jsem se, že mě nepustí do tramvaje, že mě budou vyvádět z kina a když vyjdu z domu, chodník se vylidní, protože všichni, včetně romské kapely, přeběhnou na protější chodník.

Tak jsem svou samozřejmost a klídek začal hrát. Suverénní spontaneitu jsem okoukal z dopoledních amerických televizních seriálů a dotáhl jsem ji k dokonalosti americkým přízvukem z nížin Oklahomy. Předstíral jsem i nohy do O a vytrhal jsem si obočí. To zabralo.

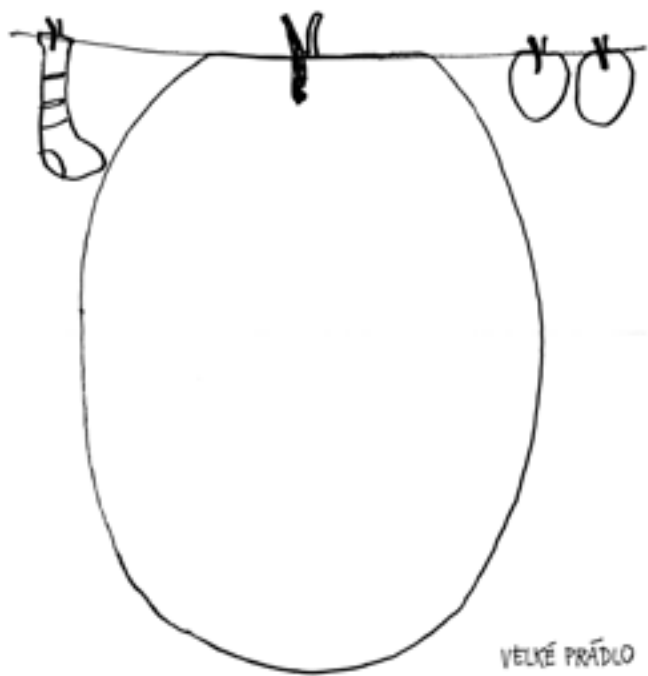
Taky jsem se bál, že se budu bát. Že se zřítím do deprese, protože ztratím kamarády. Ale najednou se objevil kámoš všech kámošů, kámoš, o němž jsem jen slýchal, tušil ho.

Simsalabim, a byl tady. Objevil se můj tajný smysl pro humor. Ten parádní smysl pro humor, který se každému zjeví, když je opravdu, ale opravdu zle. Je tu a už mě neopustí, to spíše zbytek vlásků.

Jo! Každý člověk má humor jako svou geniální psychickou obranu. Umí se nebrat vážně. Nakonec se objeví dvojice sebezáchovných pudů: ironie a sebeironie.

Kamarád Pepa nevěděl, co má na moje plastové nadělení u boku říct. Zbledl, začal jektat, nepravidelně dýchat, opřel se o kolemjdoucího muže, který zrovna nenápadně „pomáhal a chránil“. A Pepa vyděsil i mě, protože začal

VELKÉ PRÁDLO

mluvit spisovně. Netušil, jak jsme oba v tu chvíli byli tragikomičtí.

Myslel jsem, že se smíchy podělám. Netušil jsem, že se vzápětí opravdu podělám, aniž se hnu z místa a aniž to Pepa zaregistruje. Řekl jsem mu to. Po 4 – 3 – 2 – 1 sekundách mu to docvaklo a rozřehkali jsme se oba. Od toho 4 – 3 – 2 – 1 vstoupilo naše přátelství na nejvyšší level a rozkvetlo. Říká mi „neposero“ a já ho kopu do holeně.

Však to zkuste taky, nebojte se. Kamarádství je nezničitelný dar a zažijete tolik bujarých a drsných projevů něhy, že se v noci budete v posteli zlomyslným veselím odkopávat. Věřte tomu, kámoši se nezdají. Koho jiného můžete dnes nakopnout do holeně, aniž by vás žaloval?!

*Vem parádní sako
pod něj novej sáček
usměj se, ty pako,
ták – vyletí ptáček!*

To to sakra trvalo, ale konečně je slibovaná kníženka tady. Zrovna ji sakra držíte v rukou a,

jak říkáme na Moravě, tož sákryš, je vaša. Jenom vaša. Sakra!

Je kapánek divná, ale mně připadá sakra originální. A lidé s originálním osudem jsou jednoduše originální ve všem, tedy i v tomto. Kdo si může dovolit konat potřebu v jedoucí tramvaji natolik noblesně, že ostatní něco tak šíleného ani ve snu nenapadne? Kdo si může dovolit kakat v posteli čtyřhvězdičkového hotelu? V biografu, na audienci u vévodkyně z Kentu, na motorce se slečnou na tandemu?

V Shakespearově Komedii plné omylů na prknech Národního divadla jsem v roli fénického kupce zrovna hrál s Martinem Pechlátem dialog ve verších. Měl jsem z toho coby mim vítr, a tak není divu, že tréma zvolila onen pověstný drastický projev prudkého fyziologického osvobození. Martin, který měl trému ještě větší, se potom mohl při představě celé situace smíchy potrhat.

Takových překérností ovšem každý 100mik zažil více, než bývá v těch chvílích milo, že ano, drazí kolegové spolupytlíci?

Někdy veselo není. Nemyslím bezprostředně po operaci, to je dole každý. Myslím teď na

fůru těch malinkých i větších „kosmetických“ havárií, onen „konec světa“ stomických premiantů, kdy potvora deprese na svou oběť třese se...

A nakonec:

Na letošním CT (ConvaTec turné) vám chci konečně představit pozdrav 100miků. 100mik by přišel do místnosti, praštil čepicí (nákupní taškou, aktovkou, prezidentským kalašnikovem), vzápětí by se usmál a hlasem plným sex-appealu by prohlásil: „*Do pytle!*“ s rychlou britskou úklonou podobnou laškovnému klovnutí.

Ne? Do pytle!

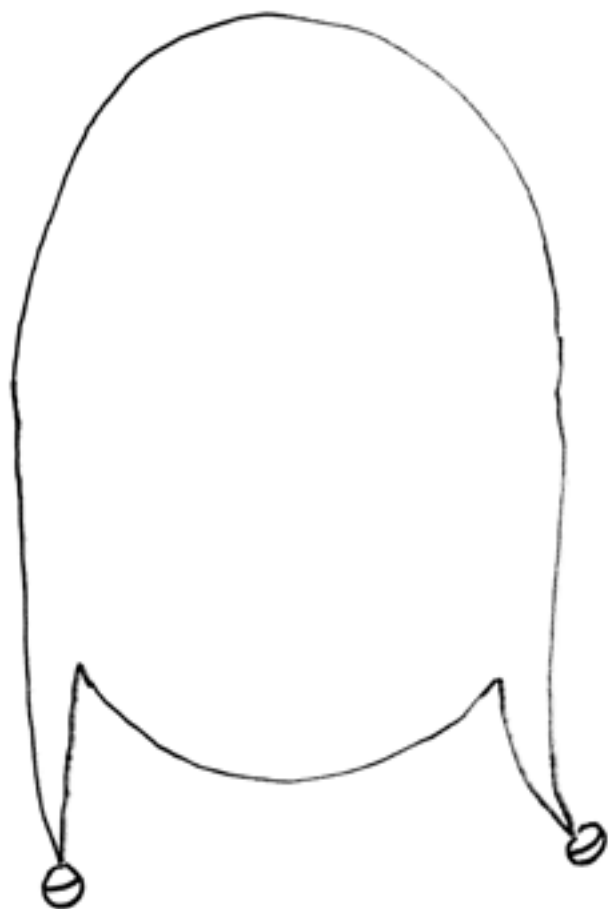

Pohádka

Milé děti,

povím vám smutnou pohádku se šťastným koncem. Byl jednou jeden brouk, neměl žádné jméno a ostatní broučci se mu pořád smáli.

Volali na něj Mr. Nobody, Kapitán Nemo nebo Xindl X. Záviděl všem Novákům, a že jich je. Snil o jménech jako Novotný, Navrátil, Pokorný nebo Donutil. Jednou se mu dokonce zdál sen, že dostal k Vánocům krásné jméno: Vánočník. Ale to byl jen sen. Bezejmenný brouček chřadl, bledl, bylo mu špatně, bolelo ho břicho. Jednoho dne dokonce objevil krev ve stolici. V nemocnici v Motole ho operovali a udělali mu vývod, aby mohl vyvádět jako dřív. Na jeho drobné bobky mu pořídili takový malinkatý pěkný sáček, aby bobíky neztrácel. Ostatní broučci se na něj začali usmívat a on na ně. Byl šťastný, a protože pořád ukazoval svůj milovaný sáček, začali mu říkat brouk Pytlík.

KAŠPÁREK

V rádiu

Vážení posluchači,

zatím nám nepište. A už vůbec nám neposílejte výplody své experimentální poezie ani své exkrementy literární.

Opakujeme, že si vážíme vašich zásilek s obsahem vám drahocenným. Opravdu oceňujeme, že nám posíláte všechny ty roztomilé hygienické pytlíčky s vlahými pozdravy, které si za klobouk nedáme, ale uložíme je do speciálního archivu a seriózně spláchneme.

VIRENOVA

Straní

Soudružky a soudruzi!

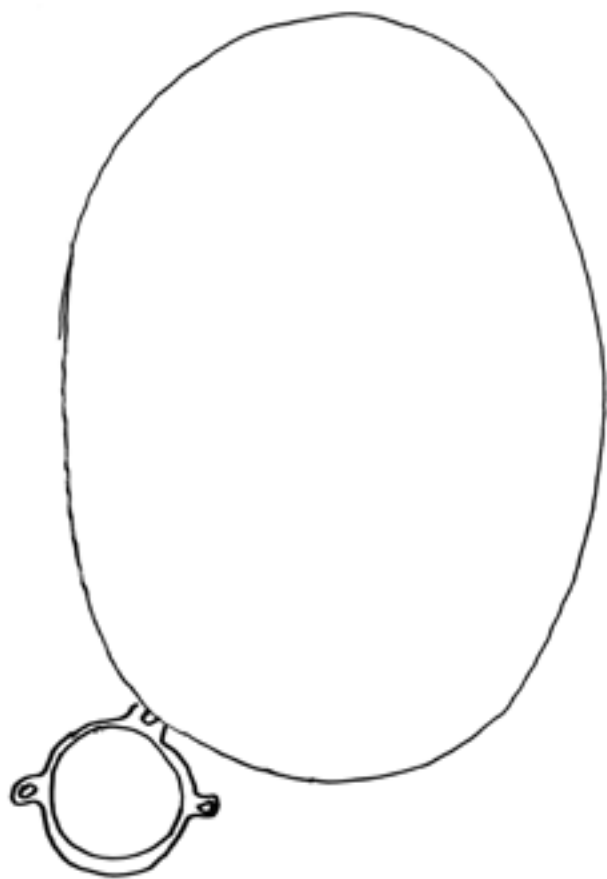
Naši kritikové po nás neúnavně metají vším, čím se obklopují, zejména exkrementy. Podle těchto skutků poznáte je...

Ano, metají je z pravé strany po našich stranících pravých stran se stranících.

Jsou pochopitelně z malých stran z Malé Strany a odmítají jít s námi na stranu velkou.

Své stranictví balí do pravicových novin, jako by neexistovaly pytlíky. Dokonce hystericky píší, že pytlíky nejsou k dostání, že je pytlíková krize!

Ano, byly chyby v zásobování, občas se tu něco posere, ale my se semkneme a proti všem nešikům se postavíme do šiku.

MALÉR